

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagost)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

La malaltia d'Europa

Tornen a moure's damunt els camps europeus els soldats dels exèrcits. Per damunt de les divisions en marxa apareixen les nuvolades amenaçadores. El cel d'Europa és altra vegada rogenc, tant a llevant com a llevant. El plet de Turquia pertorba l'Orient pròxim, el plet de les reparacions pertorba l'Occident i el centre d'Europa.

Aquesta encara està malalta. No és just el parlar de la convalescència de la guerra. És evident que Europa no ha sortit de la malaltia que la portà a la gran matança dels cinc anys. S'havia cregut, després de l'armistici, que les inquietuds europees no eren altra cosa sinó els naturals sotracos de la convalescència d'una malaltia gravíssima. Els fets demostren que estem en plena malaltia encara. I és que si la guerra material va acabar, l'estat d'esperit de la guerra continua.

No hi ha hagut a Europa, en aquests darrers anys, vera pau. Només hi ha hagut un armistici. Dins l'ànima de cada poble, els tractats de pau estan esqueixats, fets en mil bocins. El paper dels tractats no val per res. Els pobles que avui estan ajupits ho estan pel pes de la força que pesa damunt d'ells. Hi ha vençuts, però no hi ha resignats.

Turcs i grecs tornen a fer vetlla d'armes. Els francesos i els belgues entren a la conca del riu Ruhr. No peten per ara els trets. Però existeix el perill d'una espurna que salti damunt matèries inflamables. Europa malalta pot tenir qualsevol dia una nova terrible crisi de febre bèl·lica. Si la recaiguda es produís, podria enfonsar-se tot l'edifici de la civilització humana. Aquesta no resistiria un nou període de matances. El càstic d'una nova guerra seria l'anarquia general.

JA HA SORTIT

L'ALMANAC de La Campana de Gracia

Preu: 80 cèntims

Paròdia d'El Castell dels Tres Dragons

En Villanueva. — Aquí és l'espasa la que no'm deixa passar a mí.

El quadre entorn de França

Jo he combatut a França quan la vaig veure amb esperit conservador. Jo he abominat d'En Clemenceau, d'En Millerand i d'En Poincaré contrarevolucionaris. Jo he dit tota la meua tristesa d'home que veu frustrada la seva visió d'una veu jacobina. Però avui està en plet la França mateixa, i altra vegada, com en els dies de la guerra, vui tornar-li a fer ofrena del meu esperit. Ara i sempre, davant dels alemanys, «Visca la França!»

Acabo de llegir un telegrama d'El Sol, on En Juli Alvarez del Vayo diu que avui, a Alemanya, un plebiscit sobre la reanudació de la guerra tindria majoria. I per què? Perquè els francesos, volen cobrar, volen garanties, marxen cap a l'ocupació del Ruhr. Però els alemanys, no firmaren el tractat de Versalles on s'estipulava el pagament? Aleshores, per què no'l compleixen? Per impossibilitat? Però aquesta impossibilitat ells l'han volguda, ells l'han preparada amb la voluntària depreciació del marc. Ells no intenten una extraordinària articulació de la seva economia per a respondre a la seva firma. Regategen, apel·len a les més insòlites delacions, fan la separació capciosa de l'Estat i de l'indústria particular, i quan França els hi requereix, responen mostrant les butxaques buides.

França els hi respon que ella no va voler res de lo que avui passa. Fou la invadida. Fou la devastada. Fou la expoliada. Fou la que vegé cegades les seves mines, desmontades les seves fàbriques, dispersada tota la seva indústria. Fou la que, innocent, donà un milió i mig de morts.

I ara Alemanya li respon: —Jo sóc pobre!

—I jo? Si tu no'm pagues seré pobre, també. Jo haig de restaurar la meua indústria. Jo haig de reedificar les meves ciutats. Jo haig de netejar els camps del ferro de la guerra. Jo haig de pagar els meus mutilats. Jo haig de procurar, sobre tot, que la guerra no retorni, dins de pocs anys, perquè l'esperit imperial i de revenja no s'ha extingit en vosaltres, alemanys.

Si haguéssim presenciat un penediment d'Alemanya, seria possible la seva defensa. Però ha absolt als culpables de la guerra. Ha tolerat als prínceps imperials en el seu territori. Ha glorificat als vells generals. Ha estat benèvola amb els assassins dels que volien un arranjament amb la França. Ha amagat armes. Ha agredit als aliats. Ha mostrat sempre, sempre, una hostilitat a la pau conseguida, sense veure que solament d'una penitència li podia venir la salvació.

Els socialistes, alemanys i francesos, criden contra l'actitud de França. Aquesta vegada els socialistes no tenen raó. Els socialistes alemanys varen permetre la guerra i han permès la pau sofisticada, la pau acceptada amb pensament de guerra. Els que toleraren l'imperi i la guerra; els que toleren la contrarevolució bavaresa, l'el feixisme esporadís prussià, no toleren l'acció justiciera de França.

Solament uns socialistes alemanys podien parlar contra França—i potser, no haurien parlat—els espartaquistes. I an els espartaquistes els fusellaren entre tots, entre els soldats monàrquics i la policia d'En Noske, socialista.

PARADOX

ES VEN PER TOT ARREU

L'ALMANAC de La Campana de Gracia

Preu: 80 cèntims

On és la Federació?

Hi ha molta gent, a Catalunya i a fora de Catalunya, que oposen la solució federativa al separatisme català. Es diu als nacionalistes radicals que demanen massa, que el seu ideal és irrealitzable i que haurien de conformar-se amb l'autonomia de Catalunya dins la federació espanyola.

Aquest argument tindria alguna vàlua si hi hagués verament la possibilitat d'un règim federal a Espanya. Però on és la federació espanyola? Qui l'ha d'establir? Qui ha de reconèixer la plena sobirania autonòmica al poble català?

No es pot dir avui que els nacionalistes radicals rebutgin l'autonomia federativa, perquè aquesta no l'ofereix pas Espanya. Per ventura els periodistes i els polítics que parlen de federació la tenen ells a la butxaca? Són ells qui han de reconèixer-la? Es que els catalans ens havem d'acontentar amb que tal partit o tal periodista ens tiri unes quantes flors i es declari partidari de l'autonomia catalana més o menys ben entesa?

Declarem lleialment que la oferta positiva i factible d'una autonomia federal, avui hauria de fer pensar molt detingudament els nacionalistes radicals. Si al nostre poble se li digués que ha de triar entre ésser federativament autònom i l'anar a una guerra, probablement llarga i avui per avui de resultat incert, podrien ésser molts els que, tot preferint la independència absoluta, es conformessin amb la solució que estalviaria la tragèdia dolorosa. Però l'autonomia no és avui a Espanya altra cosa que un article de programa polític, o un parer d'escriptor, o un paragraforatori. I això no té res que veure amb l'ofertament del règim federatiu a la nostra terra.

En Cambó, que sap perfectament les possibilitats que dona de sí l'hora actual de la política espanyola, redueix les seves aspiracions a aquell miser projecte de la Comissió extraparlamentària, que ara fa quatre anys va ésser rebut a Catalunya, fins per la «Lliga» i tot, gairebé a bastonades. I encara és en extrem

dubtós que siguin fetes a Catalunya aqueixes menudes concessions.

No es tracta, doncs, de triar entre l'autonomia federativa i la independència. La tria es presenta, de fet, tal com la planteja A B C: o la submissió actual o la llibertat completa dels catalans. En aquestes condicions, tot bon català ha fet ja la tria dins el seu cor. Però per fer efectiva la tria, cal que Catalunya tingui tota la força espiritual i material que necessita per a fer respectar la voluntat seva. En aquest darrer sentit s'orienten avui els grups catalans. I en aquesta marxa a la conquesta de la llibertat ocupen un lloc d'honor els republicans de Catalunya.

FULMEN

El públic

L'afició al futbol ha pres caràcters d'epidèmia. Fa una dotzena d'anys els camps de joc els constituïen uns tancats com els actuals solars de la Reforma i, a dos ralets l'entrada, eren solament uns centenars d'espectadors els que presenciaven els partits. Avui juguen en palaus que poden allotjar trenta mil espectadors i se'n projecten d'altres grandiosos capassos per a més de cinquanta mil. Si el crescendo dura uns quants anys més això serà una bogeria.

Els cronistes deportius se queixen del públic titllant-lo d'imtemperant, escandalós, injust i agressiu. Aquestes queixes no tenen solta. La gent dina en quatre esgarrapades; va a cops de puny per agafar-se a un ferro qualsevol del tramvia que l'arrossega, penjat, premsat, fins a Les Corts; paga deu pessetes per un seient de tribuna i ho sofreix tot pel viu interès que li desperta un bon partit de futbol. Demanar correcció i serenitat a un públic arborat d'entusiasme i electritzat per la passió és una tonteria tan grossa com la d'esperar que'ns regalin la lluna ficada dintre un cove.

Pot i deu exigir-se equanimitat i sang freda a un àrbitre que vé obligat a ésser intel·ligent i cobra per a fer-ho bé, sense fer cas dels crits del públic. S'ha d'exigir igualment imparcialitat i bon seny als periodistes deportius, obligats a dir honradament llurs impressions sense deixar-se influenciar per partidismes ni naturals simpaties. Pot demanar-se correcció i noblesa als jugadors, sense que'n valgui de menys la valentia i l'entusiasme que calen per a vèncer. A un referè, a vint-i-dos jugadors, a unes dotzenes de periodistes pot exigir-se lo que no pot demanar-se a trenta mil espectadors.

Els que arbitren, els que juguen i els que escriuen són gent escollida i malgrat aquesta condició, sovintegen els arbitratges parcials, les jugades brutes, i les cròniques injustes i els judicis apassionats. Com vol demanar-se calma, serenitat i seny a una barreja de trenta mil persones vingudes de tot arreu, sense tria i emposos per un entusiasme que'ls arbora la sang i una passió que'ls treu el coneixement?

El futbol conservarà i augmentarà la seva importància actual mentre durin unes rivalitats que han de procurar els directius revestir de noblesa, mentre passin pels nostres camps equips demostratius de noves tècniques i de bells estils i, sobretot, mentre el públic mantingui aquest entusiasme i aquesta passió que'l fa injust a voltes, escandalós sempre i fins en algunes ocasions agressiu, però que també fa que ompli els camps a cada partit donant un bon ingrés a les taquilles i una forta vida als espectacles.

JEPH DE JESPU

L'unitat espanyola d'En Cambó

Tota la premsa ha comentat l'últim discurs del gran Cambó que des de la Barceloneta ha commogut a la nació.

Diu que a Madrid s'han enternit, i l'A B C principalment,

La corda de la "Entente"

Lloyd George.—Quan jo la vaig deixar, ja sabia que's trencaria.

veient l'antic barretinaire
que va posant enteniment.

Des de el ministre al golfo esquàlid
tothom s'alegra, tothom diu:
«—S'ha acabat el separatisme,
Cambó l'ha mort de viu en viu.

«Ja tenim l'unitat espanyola,
bandera gualda aixeca el vol!
La Plaça de la Cucurulla
s'ha passat a la Puerta del Sol

«Ara La Veu de Catalunya
semblarà un rotatiu madrileny...—»
Mes aquí no ens en fiem gaire:
Qui massa abarca poc estreny!

A Barcelona és altra cosa;
no som càndids com a Madrid,
no som d'aquells que s'accontenten
amb un somriure i un confit.

Som una gent desconfiada,
i an En Cambó el coneixem prou;
així que canvia de postura
diem: —Ens vol amagar l'ou!

Li sabem massa la comèdia,
massa de cops ens ha enganyat;
si xiula una tonada nova
és perquè li fuig el remat.

Que tots sabem que ara les coses
se'n van per altres camins
i En Cambó sembla amb sos discursos
un pagès que ha perdut els garrins.

Ell prou els cerca, prou els crida.
Mes, ah, que els cerca allà on no són;
tan prop que els té i no els sap veure
i es fa un garbuix, tot ho confón.

Ja pots cridar, Cambó garlaire,
la joventut ja no et segueix.
Crides Espanya amb veu molt forta
prò hi ha una veu que t'escarneix.

Es una veu mofeta, incrédula,
que diu: —No facis el mussol,
que'l crèdit vell que aquí has perdut
no el trobaràs a la Puerta del Sol—

JORDI

TRIBUNA LLIURE

Comentando unos comentarios

El *leader* (?) sindicalista Angel Pestaña, en el número último de LA CAMPANA DE GRÀCIA, nos ha concedido el honor de ocuparse de nosotros.

Nunca lo hubiéramos creído. Pero ya que es así, agradecidos a tan gran favor, vamos a contestarle, mejor dicho, a poner ligeros reparos a sus argumentaciones.

Lamentamos que hombre de tan sano criterio falte tanto a la verdad, quizá por error informativo o por un ofuscamiento momentáneo, cosa dispensable, ya que es una enfermedad que padecieron hasta los dioses.

El Comité directivo de la Corporación, compañero Pestaña, no solicitó ninguna visita del Gobernador, se limitó a anunciarla, cosa muy distinta, ni fué allí a solicitar favores, sino a realizar un acto de afirmación sindicalista libre. Al más lerdo no se le ocurre pensar que se vaya a un centro oficial en visita pública y ante representantes de la prensa a rendir pleitesía y hacer ofrecimientos gravísimos al Sr. Gobernador Civil de la provincia. Cuando quiere una agrupación u organización captarse las simpatías o conseguir los favores de un gobernador, ni lo anuncia ni lo hace en público. Lo hace sí extraoficialmente y en privado, como vosotros en tiempos de Amado, de Bas y del seráfico padre Ardanaz.

La extraoficialidad lleva en sí apare-

jada la clandestinidad y clandestinidad presupone inmoralidad.

«A los despachos oficiales—dice Pestaña—sólo puede irse a dos cosas; a reclamar un derecho, a solicitar justicia (la justicia se exige, no se solicita, amigo Pestaña) o a humillarse, a arrastrarse, a traicionar los intereses que se defienden, cuando éstos están en pugna con el régimen que el país sufre».

Si no me equivoco aquí se ha cogido las manos el propio Pestaña, sin duda por su escasez de facultades razonadoras.

¿Pues qué habéis hecho vosotros sinó humillaros y traicionar a la clase en cuantos movimientos realizásteis? ¿Quiere Pestaña que le cite con datos precisos centenares de traiciones, de inmoralidades y de humillaciones, algunas bien recientes? Nadie más que vosotros ha desgastado las escaleras de los centros oficiales. Y si no queráis volver a colocarnos en un plano semejante, ¿porqué fuisteis a pactar, a mendigar una tregua con el gobierno más ultraconservador de España, gobierno que si no inició, mantuvo una represión que repugnará a todo país civilizado? Entonces sí que era una ocasión magnífica de demostrar vuestra dignidad y vuestra virilidad, vuestro espíritu de sacrificio y vuestra inteligencia. No lo hicisteis porque os interesaba más conservar vuestras vidas que la de la clase, no lo hicisteis porque a los despachos oficiales, sólo se va con toda clase de honores, cuando hay trato de favor.

Tampoco fuimos «a hacer acatación

oficial y a ofrecernos incluso, para ejercer de confidentes...».

Aquí el juicio de Pestaña, merece un comentario más acerbo. Y si no temiera perder la generosa hospitalidad del director de este periódico, lo calificaría duramente.

Pestaña no es el hombre que yo creía. Yo le perdono a un compañero todos los vicios y hasta todas las claudicaciones, pero lo que no le perdono es la mentira; Pestaña miente a sabiendas de que lo que afirma no es verdad. El más caído de los hombres lleva para mí un tesoro escondido, un sedimento moral, que en un momento propicio le permite elevarse y regenerarse, ser un hombre civil en el magno sentido de la palabra. ¿Con qué autoridad tacha Pestaña a los del Libre de confidentes? ¿Quién sinó el Unico inundó la clase de tales sujetos? Y conste que de ello no culpo a la organización, sinó a los dirigentes. Todos hemos sufrido las trágicas y lamentables consecuencias de esa plaga infame. Bien saben ellos que en el ejercicio de la confianza apenas hay una docena que se salven. Los había y los hay en todas partes, incluso en los comités secretos. Nadie puede fiarse de nadie.

A lo que se ofrecieron fué a la persecución de aquellos delitos que se cometen al margen de la lucha social y amparados en ella sin que tengan ese origen y que tanto nos deshonran. Mucho más ofreció el Unico en otros tiempos en notas oficiales.

Aunque los del Unico pretenden tener la exclusiva de la moralidad, de la civi-

Bataillades de tot arreu

LA DAIL EIREANN, O GOVERN D'IRLANDA

E. Blythe

Kevin O'Higgins

P. J. Hogan

General R. J. Mulcahy

Desmond Fitz Gerald

J. J. Walsh

Ministres

LA LLIURE IRLANDA

Ara, quan la qüestió de la nostra llibertat torna a revifar-se, quan de per tot són exposades les mil dificultats que sorgirien tan bon punt assolís-lo que sempre ha sigut l'ideal de Catalunya, cal remarcar lo succeït a Irlanda on per fi tenen lo que sempre desitjaven, govern propi.

El poble irlandès ja no té d'obeir per res els mandats d'uns ministres que res sabien d'ells, que els eren completament estranys. Governen els seus propis homes que sabran per propi sentiment quines són les necessitats del poble obligats a governar.

Es clar que per altra part és dolorós, que mentre Irlanda plena de joia celebra l'haver sigut lliberada de les odioses tropes d'ocupació, tingui d'organitzar les seves per a combatre als seus propis germans que portats per l'amor a la Pàtria no volen transigir amb el règim establert.

I per cert que força contents podríem estar els catalans si Espanya tingués la gentilesa d'imitar el gest d'Anglaterra. Irlanda té bandera pròpia, sense que li pugui ésser arrebatada per un escamot d'homes dignes de viure en altres latituds, exercit propi, mancant-li tan sols esquadra i estan únicament lligada a Anglaterra per la figura del rei Jordi.

Espanya, tantmateix, té raó de no concedir ni el més petit bri d'autonomia a Catalunya.

Quan molts dels prohoms del nacionalisme tenen per luxe parlar el castellà a casa; quan un cap i casal com és Barcelona té la majoria, quan menys regionalista, al consistori i no procura obrar tot lo més possible talment com si de fet l'autonomia existís, hi ha dret per a prohibir en absolut que's parli el català i a borrar el nom de Catalunya del mapa d'Espanya transformant la quarta regió per Castella la més nova.

PRESENT DE PAU

La *Ville lumière*, la gran ciutat de París, ha fet un present de Pau a la heròica Bèlgica. París ha ofrenat a la nació germana el monument erigit en honor de Cèssar Frank, el cèlebre music a Lieja, vila natal del gran compositor.

Es certament bonic, i molt bonic, que quan la vella Europa torna a sentir l'esgarrixada, la febre de la guerra, París, on es cova el germen d'una nova tragèdia, alçant-se per damunt dels seus dolors, faci tan bell present al poble que oferí el

Grup en marbre que corona el monument al cèlebre compositor belga Cèssar Frank

seu cos al foc dels enemics perquè França pogués posar-se a la defensiva.

La Conferència de París ha sigut un sorollós fracàs. Anglesos i francesos, en complert desacord al jutjar la situació d'Alemanya, posen en perill la pau tan desitjada.

No és de creure que tant el poble francès com el belga vulguin altra vegada encendre l'odi en els cors quan ja començava a nèixer el perdó. Ells amb tota seguretat sabran veure que ja no és possible seguir les xorques maniobres dels Poincaré i companyia.

Vinguin festes de pau, tantes com es vulguin. Per cada present que els pobles es facin, haurem lligat una nova anella a la trencada cadena de la germanor universal.

MADRID

No val a fer judicis temeraris. Estiguin tranquils els madrilenys i els barcelonins que a la nostra pecadora ploma, avui per avui no li volem fer dir res que posi en entredit a cap de les dues ciutats. De moment no volem esbrinar quina de les dues té més aire de capital, ni si la plaça del Sol és més gran que la de Urquinaona.

Madrid, aneu a sapiguer perquè, sempre ens ha sigut molt simpàtic. Podem sentir fins fàstic pels homes que governen i que circumstancialment sojornen an ella, però pel poble, pel poble de la vila de l'ós, no. Ells tindran tots els defectes que's vulguin, però tenen alegria, i això als nostres ulls els redimeix de molts pecats.

An aquí, quan la moda de les cues arribà en el seu punt àlgic, vèieu, per exemple a la que's formava davant de la carboneria, homes i dones amb cara de tres déus, maleint el seu destí i tot lo que hi hagi per maleir, i total per fer cua. A Ma-

William Cosgrave
President

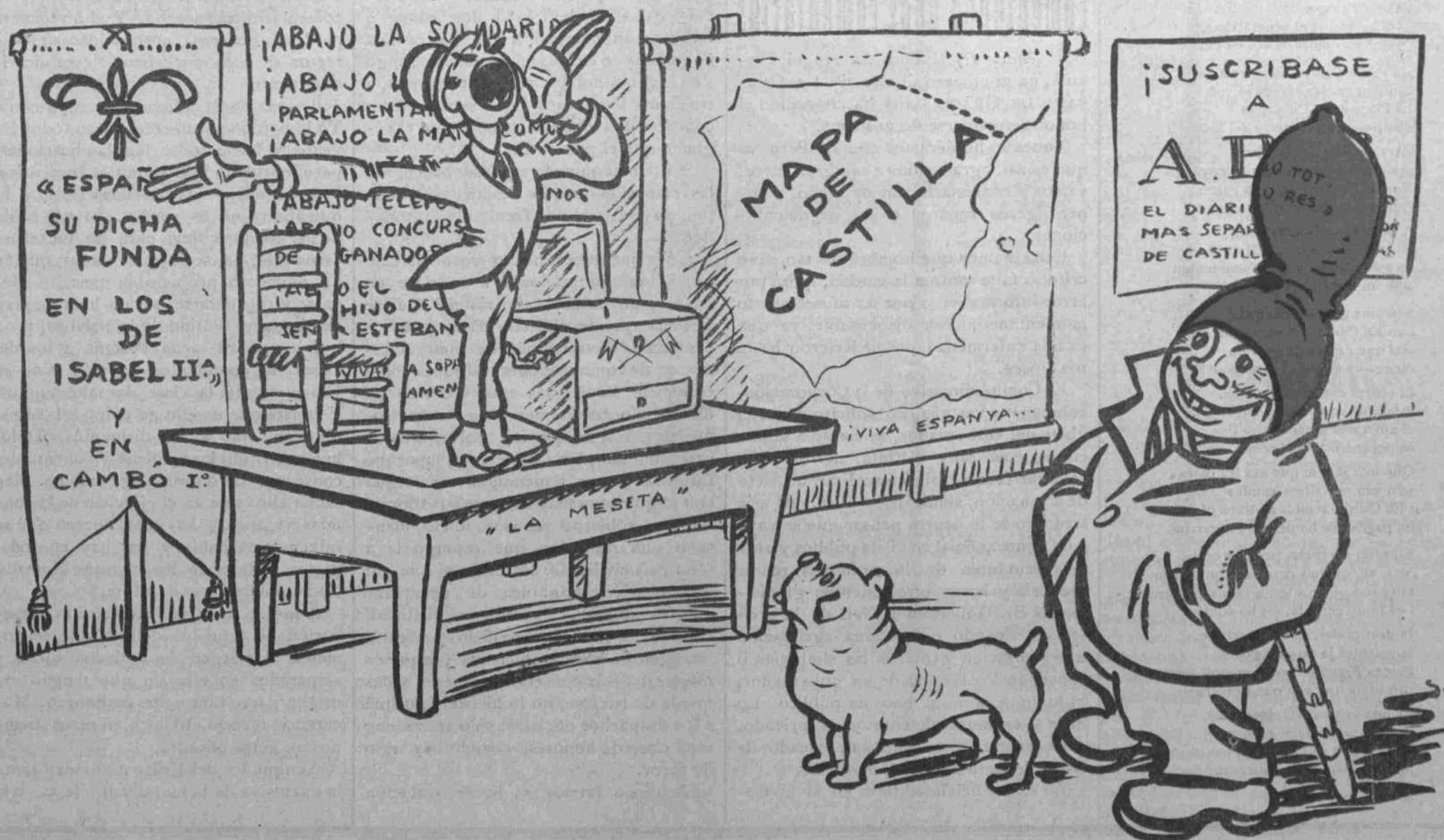
drid, no; els madrilenys feien cua com nosaltres, la feien tranquil·lament, convertint-la en motiu de festa. Qui s'hi portava la cadira, la guitarra i la bota. Allò era una mena d'optimisme sagrat digne d'una ciutat en la que l'aire hagués sigut més diàfan i tot ella hagués respirat un cert regust salabros.

Un altre de l'aspecte simpàtic dels madrilenys és el concepte que tenen de les coses. Vé l'assumpte de les responsabilitats i res de castigar per la seva pròpia mà an els culpables. Vinga manifestació i vinga crits i més comissions, i vinga quedar tot igual, que és de la manera més còmoda que podia quedar.

Han fet més; han volgut que la capitalitat de Madrid s'hi conegués. Com a capital, segurament es creuen amb el deure de defensar l'actual sistema i la millor manera de defensar lo és fomentar-lo. Doncs ells vinga fomentar. I apa, ja els tenim preparant-se per les properes eleccions de diputats. Volen elegir diputats de les responsabilitats. Seran aquests uns senyors que no s'hauran d'ocupar de res més. A ells que només els vinguin amb responsabilitats.

I si el càstic no vé, què passarà? Banquet al tanto en honor dels diputats responsables, volem dir de les responsabilitats, nova manifestació, nova protesta i creació d'un nou casino titulat «La Preserverancia en el castigo». Es força simpàtic el poble madrileny.

LLIÇÓ DE SEPARATISME

—An aquesta escola aviat sabré més que el mestre.

lidad y de la dignidad, también en el Libre estamos muchos que jamás nos hemos manchado con la sangre de otro, ni con la confidencia, ni con la dádiva. Muchos que nos hemos sacrificado por la causa, más que Pestaña, que nunca ha tenido otra cosa sacrificable que su libertad personal, muchos que en ideología, somos más radicales que él y mantenemos nuestras ideas con absoluta pureza. Pestaña no concibe sin duda que en un Sindicato puedan convivir hombres de las más opuestas ideas. Su fanatismo, su exaltación religiosa, su intolerancia, le lleva muchas veces por ese camino.

En cuanto a nuestra representación, ya lo creo que la tenemos, y bien legítima. Todo trabajador es representante por sí mismo de la clase a que pertenece. Tiene nuestro organismo vida fuerte y propia, pese a la pueril negación de Pestaña. La mayor parte de los que fuimos al Gobierno, hemos trabajado siempre y seguimos trabajando y este es un título más que sobrado para ir.

Compañero aquí somos muchos que no somos católicos, ni lo hemos sido ni pensamos serlo, muchos que no faltamos a la verdad, ni hemos hecho traición al pueblo, a este pueblo varonil y honrado, que todos decimos amar, pero al que todos, también, hemos degenerado y engañado.

AUGUSTO LAGUNAS

Al bon elector barceloní

Si vols creure un bon consell, no et deixis ensarronar pels qui el sufragi et demanin per anà a la Casa Gran, doncs, com sempre, un cop hi siguin de tu no es recordaran

només que per a baldrar-te amb impostos irritants per veure si així la bilis et produeix un atac i poden, en recompensa, enviar-te a Can Pistras.

Què vol dir cases barates, res municipalitzat, com els serveis funeraris i els de tramvies, per cas?

Què és això d'intervenir per a obligar a rebaixar tots els pisos i botigues de lloguers exorbitants, ni adoptar mides en contra d'acaparadors malvats, que fan que les subsistències segueixin ascensional carrera en direcció al núvol en lloc d'anar cap-avall?

Per a què administrar bé ni tan sols fiscalitzar?

Què vol dir l'autonomia ni legislació social?

Vinguin xel·lis i tiberis, pels altres els mals-de-cap, que avui dintre el municipi no s'hi pot anà a cercar ni un petit rest de vergonya ni ombra de cap ideal.

Creu-me, elector sempre cándid, no votis cap candidat; i si ho fas per a complir ton deure de ciutadà, pots esborrar els propietaris, procuradors i advocats, els metges i farmacèutics, els banquers i comerciants, i, si encara algun en queda, mira-t'hi bé... i vota en blanc.

PAIRI

REPICS

Es parla de la supressió del joc en tota Espanya. Sembla que aquesta vegada va de serio. Però no falta qui dubta, no de les bones intencions del duc de Almodóvar, sinó de la seva fermesa per a convertir-les en obra. El ministre demana per això l'apoi de la premsa. Se li podria contestar al ministre: Quina premsa vol al seu costat, la de la sopa o l'altra? Si vol la de la sopa s'ha de jugar, s'ha de jugar, no hi ha més remei, perquè sense joc no hi ha sopa, sinó, d'on sortiran les misses? Si vol l'apoi de l'altra, de l'honrada, no s'ha de jugar. Trieu i remeneu, senyors ministres!

Si no hi ha novetat, i en aquest cas vol dir si les autoritats no fan tonteries, demà diumenge, s'efectuarà una manifestació pública a la memòria dels voluntaris que el dia 11 de gener de 1874 moriren a Sarrià lluitant a les ordres del Xic de la Barraqueta en defensa de les Corts republicanes disoltes pel cop de força del general Pavía.

La manifestació es formarà a la Plaça de Catalunya, a les 10 del matí, pujarà per la Rambla de Catalunya fins a la Granvia Diagonal i d'allí es dirigirà al cementiri de Sarrià per a depositar coronas o emblemes damunt les fosses d'aquells herois.

Sarrià avui és el baluart de la clericalia. De les mongetes i els capellanets de Sarrià en sabem alguna cosa i també de certes institucions sarrianenques. Potser un dia en parlarem per a demostrar que si en 1874 hi moriren els herois de la llibertat, avui hi triomfen l'hipocresia i el fariseisme en les seves formes més vergonyoses. Els capellanets de Sarrià la volen només per a ells la llibertat, sobre tot si es tracta de faldilles.

Els que cobren l'impost de l'ingulnat ja tornen a fer de les seves. Tres agents per falta d'un,

han atropellat a una dona. Ja n'hem parlat altres vegades d'aquests abusos.

Senyors regidors, facin que ja que l'impost aquest és odiós a tothom, no ho siguin al menys els encarregats de cobrar-lo.

Amb això del partit laborista espanyol—que és un partit que acaba de sortir com un bolet—no hi creu ni gú. El Diluvio diu que és una tonta il·lusió de l'ex policia Martínez Villar.

Ex policia! Ex!

S'ha fet un homenatge commovedor al vell i fidelíssim republicà Josep Nakens. Per un dia s'ha ressuscitat *El Motín* que fou el mirall de la vida del gran periodista republicà. Nakens està molt vell, ja no pot batallar, però el lluitador no ha rendit les armes. L'import d'aquest número d'*El Motín* es destina a socórrer la vellesa desvalguda d'En Nakens.

Cal comprar-lo, cal que tots els bons republicans es recordin d'aquest vell escriptor que ha menyspreuat tots els profits i totes les vanitats per a viure per les seves idees.

Un noble anglès demana que s'espargui la Bíblia, que es treguin d'ella certs passatges que no armonicen amb les idees modernes.

Els cicles eclesiàstics, naturalment, s'han esverat. I han dit:

—Aquest demana quelcom més que una Bíblia en pasta, demana mutilar la Bíblia!

Segueixen per tot Catalunya els mítings d'afirmació nacionalista que s'emporten les joventuts catalanes. Sembla que Acció Catalana va agafant un to d'esquerra sota les ales del bon capdill que hi ha dins d'En Rovira i Virgili.

Mentretant En Cambó fa espanyolisme a la mardilenya des de la Barceloneta.

Aquests dies hi hagué *cacería regia*. El quefe de l'expedició i els seus companys de *montería* han distrutat sense haver de lamentar el més petit accident.

Tot segueix igual a Espanya, i al Marroc també.

El nou Alt Comissari segueix malalt, seriósament malalt. Es veu que això del Marroc porta mala sort.

Recordem la frase d'un personatge d'una comèdia de l'Apeles Mestres: «Encara no ets marit i ja ets ridícul».

Igualment amb lo del Marroc: Així que un va a trepitjar terra marroquina, a tocar qüestió marroquina, ja està fumut.

Impremta L'Esquella i La Campana: Oim, 8.—Barcelona

ES VEN PER TOT ARREU

La Campana de Gracia ALMANAC per aquest any 1923

Preu de l'Almanac: 80 cèntims